

direktør til at anlægge Sag mod det paa-gældende Blad. Det, at et Blad sigter Politiet for Korruption, er dog ikke mindre alvorligt end den Sigteelse, vi stod overfor i den Sag, jeg nylig talte om. Og da det nu er ganske givet, at Ministeren selvfølgelig ikke har ladet sin Afgørelse paavirke deraf, at det Blad, hvori det stod, var et Partiorgan, saa er der kun een Forklaring tilbage paa den Forskel, der er etableret. Ministeren begrundede sin Afgørelse i den første Sag dels med Hensynet til Injuriernes Art og dels med Hensynet til deres Kilde. Hvad Arten angaar, var den i den anden Sag ganske som i den første, men hvis Ministeren vil forsvare sin forskellige Op-træden med, at der jo var en umaadelig Forskel paa Kilden, skal jeg ikke modsige dette.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Statsminister, som begyndte med at beklage, at man ikke havde faaet indført en anden Form for Finanslovdebatten, og derom sagde det mærkværdige, at et eller vistnok to Oppositionspartier her i Rigsdagen havde modsat sig en Forandring af Finanslovdebattens Form. Nu er det i og for sig besynderligt, at en Statsminister staar og udtaler sig om Ting, der er saa lette at oplyse som denne, uden at sikre sig, hvorledes det virkelig forholder sig. Der er nemlig ikke mindste Tvivl om, at det eneste Parti, der modsatte sig, var Partiet Venstre, og dette kunde Statsministeren have faaet oplyst ved at gaa saa kort en Vej som op til Tingets Formandsstol. Men det har ikke interesseret den højtærede Statsminister, han foretrak at kunne sige: et eller vistnok to Oppositionspartier. Det er saa meget mere besynderligt, at denne Misforstaaelse foreligger, som jeg ved den Sammenkomst, Statsministeren havde med Partiformændene forud, gav min personlige Tilslutning til en saadan Ændring og som et af Argumenterne for, at man skulde gøre det, fremhævede netop det samme, som Statsministeren nu fremhævede, nemlig at Forhandlingerne i Rigsdagstidende vilde vinde meget betydeligt som Kilde, naar man fik dem samlet efter Sagernes Art. Jeg mente nemlig, at man skulde dele Debatten i en almindelig politisk Debat og derefter behandle Resten budgetvis. Det er da besynderligt, at Statsministeren kan fremsætte en Udtalelse som den, han her har fremsat. Det kan ikke nægtes, at Ministeren herved har bidraget noget til hos Offentligheden at forstærke det Indtryk, som Ministeren paa et andet Punkt i sin Tale mente uberettiget, idet

han mente, at Offentligheden havde det Indtryk, at Folketingets Forhandlinger var prægede af Planløshed og Snakkelyst. Ministeren sagde ikke Snakkesalighed — af ret forstaaelige Hensyn til en nys vunden højtaget Partifælle i Landstinget —, men indskrænkede sig til at sige Snakkelyst. Men i øvrigt kan Offentligheden jo ikke faa nogen særlig Respekt for disse Forhandlinger, naar Statsministeren indleder sin Tale med at sige, at der var holdt et betydeligt Antal Taler under den saakaldte Finanslovdebat — det er ikke noget meget respektfuldt Udtryk: „den saakaldte Finanslovdebat“ —, og tilføjer, at adskillige har været meget lange, men det kan dog paa den anden Side ikke skjules, at Indholdet har været mindre væsentligt. Ja, hvad vil det sige: lange Taler med mindre væsentligt Indhold? Er det Udtryk for andet end Snakkelyst? Ministeren tilføjer ganske vist efter mindre væsentligt „i alt Fald i Forhold til Ministeriet“. Men et ikke uvæsentligt Formaal med disse Taler er dog at give Ministeriet noget af den Vejledning, som Ministeren paa andre Punkter saa ivrigt lyser efter, og jeg maa derfor sige, at hvis Indholdet er uvæsentligt for Ministeriet, er det virkelig uvæsentligt paa et meget vigtigt Punkt. Der er jo ganske vist den Mulighed tilbage, at Ministerens egne Udtalelser har været mindre velovervejede. Der er ikke mindre end to—halvtredie Spalte mellem disse Udtalelser. Det er maaske for meget forlangt, at den første skal erindres, naar den sidste siges, men jeg tror dog, at det vilde gavne Forhandlingen, hvis Statsministerens forskellige Udtalelser stemte noget bedre sammen, end Tilfældet er med de to, jeg her har taget frem.

Programtalen var Ministeren meget veltilfreds med, idet han sagde, at den ikke havde givet Oppositionen bedre Kort paa Haanden, og det var altsaa Udtryk for, at den havde været, som den skulde være. Det er et højst besynderligt Ræsonnement, men saaledes ræsonnerer altsaa Statsministre, og man maa jo tage Forholdene, som de er, som Statsministeren siger, og ud fra dette vil jeg da sige, at det har været mig en stor Glæde at høre, at Statsministeren ikke har haft mere at indvende imod de Bemærkninger, jeg har fremsat, da jeg første Gang havde Ordet ved Finanslovbehandlingen. Og da hverken Statsministeren eller Udenrigsministeren har haft nogen som helst Indvending af gøre til mine Bemærkninger overfor Programtalens Omtale af vore Forhold til forskellige andre Stater, maa jeg